

د ګليانو اتڼ

لومړۍ شعري ټولګه

سيد جيلاني جلان

Ketabton.com

www.samsoor.com

دالی

خپلې گرانې او خوږې مورجانې ته ! چې مرگ يې ډېر زيات وژړولم
 او اوس هم د زړه په دنياگۍ کې ژوندۍ ده او د ژوند تر وروستۍ سلگۍ پورې به په مينه ورته وایم قربان قربان ادې !
 خواږه پلار جان ته ! چې خپل ژوند کې يې زما په خاطر ډيرې هلې وکړې او زما له پاره يې د ژوند ډېرې سرې تودې په
 خلاصه سينه وزغملې. همدارنگه خپل ځوانيمرگ ورور سيد غني غني ته ! چې خپله تانده ځواني يې د گران هيواد په
 خدمت کې د مرگ استازو ته وسپارله. درې واړو ته لوی خدای څخه د فردوس جنت هيله کوم.
 ارواوي يې بنادې

مينه ناک دردونه

ژوند چې بې درده وي پيکه وي. کله چې يو څوک په ژوند کې درد احساس کړي نو هغه د ژوند په خوند او مانا پوه شې.
 زه هم يو داسې څوک يم چې له درده خوندورې شيبې د شاهانو په سترو پاچاهيو هم نه ورکوم. همدا مينه ناک دردونه
 وو چې ماته يې د شعرتار په گوتورا کې.
 همدا سبب دی چې زما پخپلو شعرونو کې هغه درد ناک شعرونه ډېر خوښېږي، چې د ليکلو پړوخت مې ډېر وژړوي
 هغوی خپل سکني ورورنه گڼم... او زه خو ځان ته چندان شاعر هم نه وایم .
 هسې د دردونو ژباړه وکړم د لفظونو په جامو کې يې سره ونغاړم او ټولنې ته يې وړاندې کړم. خدای خبر چې د
 لوستونکو يا اوريدونکو به خوښېږي او کنه؟ دا يو څو ساده باده شعرونو ته چې اوس مې د کتاب جامې ورواغوستې.
 دا د ملگرو په ډېر ټينگار اړ شوم نو گرانو لوستونکو دا زما لومړنۍ شعري ټولگه ده، انسان نيمگړی دی، بنايي ما په
 دې شعرونو کې ډېرې تېروتنې کړې وي، خو دا چې په راتلونکې کې بيا داسې تېروتنې ونه کړم، نو ماته د يو ورور په
 توگه په خپلو شعرونو کې خامۍ او نيمگړتياوې، ښه او بد اړخونه را په گوته کړئ او خپل خواږه نظرونه پرې څرگند
 کړئ، نور نو قضاوت تاسې ته پرېږدو، دا تاسو او دا مو د گلپانو اتن.

په پښته مينه

ورور مو، جلان

۱ غبرگولی ۱۳۸۲

غزني

د درد موسیقي

خیر که غریبان یو یا کوو په سادگی کې ژوند
گله! جنت بویه د ضمیر په ازادۍ کې ژوند

واردی د طبیعت د خنډیدو جانانه زور کوه
بڼه په شرنګ غږېږي د سپرلیو په شپیلۍ کې ژوند

ځي ورپسې واړه ژوندي سړي د امید پر پښو
سپور دکاینات د ښکلاګانو په بګۍ کې ژوند

ته زما د روح د غوټۍ شونډو کې خوږه موسکا
ته لکه هنر زما د درد په موسیقۍ کې ژوند

دا مو د حیا سمبول دی د امو د سینګار ګاڼه
تاته لوپټه کې ژوند او ماته په شړۍ کې ژوند

نن به دې جلانه غرنۍ خوی رومنتیک کړمه
کېنه چې د ژبې غونډې درکړم په خولګۍ کې ژوند

۱۳۸۵ وری ۲

اریوب ځاځي خېرمېنه

يو وجود

گرد یم که غباریم دپنوپل ته درنږدې یمه
تاپسې دخپل زړه غونډې وتې له پردې یمه

ستاخورو خبرو ته جانانه دومره تېری یم
ته وا تلوسه دمینانو د کیسې یمه

څه ساده باده یم دومره ستر بدلون کې پوه نه شوم
اوس هم شاگردی، کې د پیمخې زمانې یمه

زه اوتنه دمینی په یوه وجود کې ژوند کوو
ته یې د ډیوې رڼا اوزه بیخ د ډیوې یمه

هسې دخپل روح خوارو اوږو باندي ورباریمه
وجلانه! سیوری دژوندون د جنازې یمه

۱۳۸۵ مرغومی ۲۱

کابل

د زمانې بادونه

د زمزمو په اوبو مينځم مينه ناکې کيسې
لکه ياسين داسې خوږې دي د عشق پاکې کيسې

غرونه مو منع کې دي خو غرونه به خدای ونړوي
زه کوم تاته ، ته کوه ماته ، دعا کې کيسې

په لويټې کې دې جانانه څنې ښې پتوه
د زمانې بادونه هم کوي بېباکې کيسې

د ستا پر شونډو سره گلونه کيسې سرې سکروټې
زمونږ پر شونډو ويني ويني او تياکې کيسې

ستا جلان هم کله سندرو کې څه داسې وايي
لکه زلمی ناوې ته وکړي شررناکې کيسې

۱۳۸۳ کب ۱۹

اريوب ځاځي خپرېښه

د بڼکلا اینې

ته مې ژوندۍ کړې که ما خپل وجدان ته مړینه ورکړه
ستا په خاطر مې د خپل سر قاتل ته وینه ورکړه

منې! اوبو هم ترې تصویر ستا د ځوانۍ و غوښته
ما چې چینې ته ستا په نوم هینداره سپینه ورکړه

نن خو سکني ما بنام ته ډېر خبر پېښوې ملگرو
جانان د سرو شونډو وعده له ماسپښینه ورکړه

د کایناتو د بڼکلا اینې ژباړمه اوس
چې تخیل ته مې رڼا ستا له جبینه ورکړه

جلانه! دومره اسان نه دي پسرلي د څڼو
مونږه یې سیوریو ته هم غېږې غېږې مینه ورکړه

۱۳۸۳ سلواغه ۲۳

د ځاځي بابا ادبي غونډه

نڪريزې

کېنه چې شيبې دې اختريزې کړم
پانې د گلاب درته نڪريزې کړم

تاومي کړه له غاړې نه رنې لېچې
پرېرېده چې هيندارې ما بناميزې کړم

دا ځل که په سره شړۍ کې راغلمه
نجونې د بناړيو به غريزې کړم

خداى که مې همدا سې شرنګ کې وساتي
ډېرې زمانې به سندرېزې کړم

گرځمه جلان د ترنم پر غرو
مړې سترګې ديار چې څلوريزې کړم

۱۳۸۵

اريوب ځاځي خبر مېنه

بله وپوه

د خپل ارمان غوندي يم وړاندې ځمه شاته راشم
د جگ غره کاني شوم چې و خوزم بيديا ته راشم

زه چې خپل د ژوند د هرې فلسفې شروع کړم
په نتيجه کې يې ضرور د ستا بنکلا ته راشم

د ځنورنگ چې مې شي سازد طبيعت درو کې
د ذات اوبه شم د شپې توررگ کې سما ته راشم

لمر چې سر پورته کړي د بلې ډېرې رنگ واپروي
داسې چې زه د زړه نه ولو پر مه تاته راشم

يون مې د غشو پر سرو تکیه په خدای جلانه
مور مې هم مړه ده دعا چانه واخلم چا ته راشم؟

۱۳۸۴ تله ۱۴

افغان ادبي بهير کابل تايمني

د بنایست گلدره

سره د مخ کاسه دې له غروره کړه
ګرانه! نن دې بیا د چا مور بوره کړه؟

ولې؟ دې وژلو د اوژلی کس
تا خو سره په مړه بنامار کې توره کړه

بیا د کوم بنایست گلداره وینه شوه؟
چا مې نن دا بنۍ سترګه رنځوره کړه؟

بنکلې مې کړه اخ توبه مې بنکلې کړه
نن مې د خمار د پښو مزدوره کړه

سپینه اینه یې تپي تپي کړه
وخت چې د جلان مینه توروره کړه

۱۳۸۲ لړم ۱۰

کلیسه داره

هلته ساینسدان د لور تخنیک په تار ډبره تړي
دلته گل ژبې سمندر په یوه خبره تړي

خود به د شپې پر پاسني مخ ټوله شپه رڼا وي
دنگه د لمر غونډې رڼه ټوټه له سره تړي

غرونه که هر خو لور شی مخه د لمر نشي نیوای
وخت څه نادان دی زولنو کې مې سندر تړي

په بنگالیو کوډو نشي دوزخ مخیه ! واوره
پېغله زمونږ کلیمه داره له ټټره تړي

د ایښې د سپین ورغوي د پرک پیڅې پسې
جلان ورک یارته د مین زړه مر غلره تړي

۱۳۸۳ چنگاښ ۲۲

کابل رشاد ادبي کره کتنه

وژني مې گام په گام

عجب کیفیت لري دا زړونه خکه زر پتوي
خوږو لیمو کې چې گل د بخت گل د بخت نظر پتوي

خبر دی که کېناستم د ستا د لوپتې سیوري ته
واورې هم کله کله غږو کې سپین غر پتوي

خوله یې په پنبو کې ده په یو چرپ زر هیندارې ژويي
اوس د جوهر و پسرلي یو جادوگر پتوي

وژني مې گام په گام خو بیا هم مینه ناک دی جانان
د سندر غاري سل عیبونه یو هنر پتوي

کاره شکست کې جلان تمه د ژوندون نلري
بیړی چې ماته شي ضرور یې سمندر پتوي

۱۳۸۳ مرغومی ۱۵

کابل پوهنتون

د اوبنکو ژبه

جانان چې کانی شي د غوښې له قالبه ووځي
زمونږ له سترگو نه د سپینو اوبنکو ژبه ووځي

گرانه! بیلتون دې زمانې لره پیکه کړم داسې
لکه د ځوان شاعر غزل چې بې مطلبه ووځي

چې پسې وژاړم بڼه وژاړم د مه مې وشي
لکه ناروغ نه چې په یخو اوبو تبه ووځي

یاغي جذبې دې له خیالي ځوانۍ نه وښویدې
لکه تیرې تیرې لیشې له پاڅه کبه ووځي

جلانه! بیا به دې پښتون ایمان کې څه پاتې شي؟
د مینې وړانگه که د مینې له مذهبه ووځي

۱۳۸۳ زمری ۲۰

کابل

غنم رنگ ستوري

ستا د سترگو سيوري مې ليدلي دي
دوه غنم رنگ ستوري مې ليدلي دي

خه چې پر گلابو دې نن ولمانځم
ای! د بڼې پر لوري مې ليدلي دي

گرانه! د رڼا د مينارې پر سر
ستا د نامي توري مې ليدلي دي

يو شاعر غلام بل تخيل غلام
دوه تنه کمزوري مې ليدلي دي

وړي جلانه! زړه پوښتنه نه کوي
دې چم کې سر زوري مې ليدلي دي

۱۳۸۲ سلواغه ۱

کابل

د گلپانو اتن

د بنکاري نظر د تورو غشو بنکاريو
د دردو په څېر په سرو پرهاړو باريو

خو سيکې ستا د مسکالرو په زړو کې
شکر سختې غريبي کې هم مالدار يو

مور ساده يو خو په خپله سادگۍ کې
د شريو د تارو په څېر گلدار يو

مه مو وژنه د بنايست مور به کړې پوره
مونږ بچونې د سپرليو د سردار يو

په تنهاکو پښو په کانو په ازغيو
رسيدلي د سپينچکو تر بازار يو

د ديدن وړانگين لاسونه را اوږده کړه
د ارمان په گړنگونو کې ايسار يو

! د گلپانو په اتن پسې جلانه
ليونې يو خپلو زړو نه راگوزار يو
۱۳۸۳ وری ۸
رشاد ادبي کره کتنه تايمني کابل

کټ مټ

ستا لیونی سترگی له سپینو کانو تور اخلي
د فلسفو خبرې ځکه دلته زور اخلي

د دیدونو مسلمانې شیبې څومره بڼې دي
زه له گلاب، گلاب، گلاب، گلاب ځبني ټکور اخلي

پرون یې تاپسې دنیا چن کړه خبرې کنه؟
سپینچکه! لمر درنه یو څو جلوي په پور اخلي

زه بې سواده یم په ټکي باندي نه پوهېږم
جانان د خولي ازمپښت هم لکه کانکور اخلي

کټ مټ جانانه! والله ستا قهر ته ورته ښکاري
د ستا جلان ځکه په غبرگو لپو اور اخلي

۱۳۸۲ لېنډی، ۱۲

کابل

د یادونو سوداگر

نظر د مینې مې د حسن سپپارې تخنوي
لکه سحر نسیم د گل شونډې پستې تخنوي

زړه را نه غواړي د پستو څڼو وړمې ملگرو
بیا مې د اوبنکو په رڼو گوتو لیمې تخنوي

ستا د یادونو سوداگرزما د تن کلي کې
اوس ښه بلد شو د زړه پتې دروازي تخنوي

که مې په ژبه وکرلې دا څه شرم نه دی
زېړوکی لمر هر مازدیگر کې گلدري تخنوي

کله مسکی شي کله غونډې جلوه گري پيڅې
دا شو خکی نظر د چا دی؟ ایينې تخنوي

دا چې مې سترگو کې راشین شو د سکرو تپو گل فرش
د خوب لمن راته جلانه شو گيرې تخنوي

۱۳۸۰ لېنډ۵

اریوب ځاځي

بنکل يې کره لودې

ستا د مخ جلوي که پېغلتوب ته رسېدلي دي

زما هم اميدونه زلمېتوب ته رسېدلي دي

چم ته د جانان چې بنايستونو غېږې ورکړلې

پوه شوم چې سپرلي هم مينتوب ته رسېدلي دي

پام کوه د شوخ نظر خاونده غضب مه شينده

دلته گريوانونه ليونتوب ته رسېدلي دي

بنکل يې کره لودې د چا ياده تخنوه يې مه

اوس، اوس پرهاړونه ايله خوب ته رسېدلي دي

هغه دي جلانه د ادب د ايينو پيڅې

خومره په هنر، هنر اريوب ته رسېدلي دي

۲۰۱۳۸۰ لړم

اريوب ځاځي خيرمېنه

يادونه. د غزل مي د شپې په خوب کې وويلو. کله چې ويښ شوم ټکې مي ياد وو او ومې ليکه.

لپې له سخا ډکې

د بښتې د غاټولو بې روانې دمخ رنگ پسې
غرونه په گوندو گوندو بنو بېرې په يو دنگ پسې

دې ته تعجب سترگې مې شوې لپې له سخا ډکې
اوبښکې وروړې درگرده کور ته په ملنگ پسې

سرمو په تلي وي مونږ د ځان قتل غوښتونکي يو
تل گرځوو زړونه د قاتلو سترگو جنگ پسې

څه ماشوم عادت لري له ځانه څه خبره شه
دا دې شيخ تويې تړي، دستا د بنگړو شرننگ پسې

زرشه ساقې جانه! د مودو تندي اخیستي يو
ترک زړونه موچوي خدايگو، نور د جام په کړنگ پسې

لږ تم شه جلانه يو غزل په حسن وليکه
اوس راځي ملکه د بنايست د رباب ترنگ پسې

۱۳۸۱ وری ۴

اریوب

بابولالې

رب چې خورې کړې په فطرت د بنایستونو څڼې
مونږه به هم لولو همیش په نظرونو څڼې

سپړلی په شونډو له مستی نه بابولالې وایي
پاسته نسیم ته اوږي را اوږي د گلونو څڼې

زاهده ته پوه شه او خدای پوه شه چې خوند نکوي؟
دا چې کړې وږې پرته دي په خالونو څڼې

پکې تصویر مې د بنکلوکې جانان لولپه شو
د خیال هیندارو کې مې شنې شوې د اورونو څڼې

لمرد شغلو په گوتو بیا د کنډو زړه تخنوي
پر زړو مو و غزیدې بیا د امیدونو څڼې

په هغه وخت راځي غوږو ته د مچکو خړپ خړپ
دالور چنار چې لمبوي په گودرونو څڼې

اوس مې جلانه د شهید ارمان مزار په پیڅو
ډیوې د وینو بلوي د پرهاړونو څڼې

۱۳۸۰ چنگاښ ۷

اریوب ځاځي خپر مېنه

بې کچې تکور

د ايښو په دښتو اور وړېږي اور وړېږي
لا پرې هغه مې شوی نه وي چې بيا نور وړېږي

د لمر سپينو کو وړانگو ټولې کړئ لمنې ترېنه
هسې نه تورې شي په دې کوڅو کې تور وړېږي

ملگرو لويې حوصلې کړئ د غرور کلي دی
دلته د هر يوه لفظ لفظ ځنې زور وړېږي

لرېکې و نغاړه کرم چې نور مې نه ځوروي
ستا د نظر تندر خو زما د زړه په کور وړېږي

خدايه! دا کوم ښکلي گلونه د خدا شيندلي؟
نن مې دردونو باندي بې کچې تکور وړېږي

ټوټې ټوټې شي د جلان په وير لرلې ټنډې
هلته خاموشه خاموشي ده دلته شور وړېږي

۱۳۸۲ چنگاښ ۲۸

اريوب ځاځي خير مېنه

د شيدو جام

د گلو بدرگه چې گام په گام ورسره ځي
په مست او سندريز تگ مې گلفام ورسره ځي

د مخ له ايينو نه يې گېډۍ جلوي زنگېږي؟
که پيڅه کې د سپينو شيدو جام ورسره ځي

دا دوي کوترې دي د نامعلوم جادوگر لونه
د سرو پاپيو تلو کې روغ بام ورسره ځي

دستا د کلی خوا ته چې هر څوک درځي جانانه
زمونږ له خولونه خامخا سلام ورسره ځي

اشنا چې د نازونو جامې واغوندي جلانه
دنگ غرونه د بنايست په احترام ورسره ځي

۱۳۸۱ لړم ۱۲

اريوب ځاځي خېرمېنه

خدای دې راپېښ کړه

تا پسي نظر گرځوم تا پسي زړه گرځوم
ستا په خوانۍ پسي هروخت دوه تنه غله گرځوم

راتولومه د جانان د راتلو نښه ترې نه
د فال نیلی د هر سړي پراووم پله گرځوم

بې کاره نه يممه دا هم لوی مصروفیت گنمه
ستا په وړو وړو خبرو پسي خوله گرځوم

هسي لלו شم د سحر د بانگ نه لږڅه وړاندې
د سحر لمونځ گرانه! هميش په لمر خاته گرځوم

مينه به زړه تا ناتوان جلان تاوان کړي اشنا
خدای دې راپېښ کړه تاته لاس کې تيار مړه گرځوم

۲۰۱۳۸۲ لړم

افغان ادبي بهير کابل تيمني

زېږی

په ایینو د نرگس ستا د انځور رنگ را درومي
خود به د وخت د بنایستونو تر منځ جنگ را درومي

بلا دي واخلم زېږی واخله د فطرت بنا پیری
ستا د سندرو په ځونډي بوی د لونگ را درومي

زاهد دي وپيې تسبيې د حورو شنو خالونه
مونږ ته دا بس دي چې په لور غږ د جام کړنگ را درومي

هر ما زدیگر زما د زړه د وینو تږی جانان
د خپل قلنگ په غوښتو بې کچې بد رنگ را درومي

په سرو گوتکیو د جلان د زړه ټوټې ټولې کړه
د روح لاسو ته بې د مرگ د زنجیر شرنګ را درومي

۱۳۸۰ دوری ۱۸

اریوب ځاځي خیر مېنه

د روح کنډول

په تورو څڼو مست سپرلی څومره عجب غږېږي
لکه د مینې پر کپسه د شاعر لب غږېږي

خود به له چین نه بنا پېری را لېږي گل د خدا
د سندریز تار په زړه وړونکي ترنگ مطلب غږېږي

د مازدیگر په زېر جبین به گل ، گل و کرل شي
دا ځوان گودر به اوس د نجونو په مذهب غږېږي

راځئ په مینه ، مینه واورو نوراني خبرې
زما د جانان په طلايي تندي کې رب غږېږي

خدايه ! سره ژبه د لمبويې پرې کوه په توره
زمونږ فردوس ته جهنم ډېر په غضب غږېږي

گستاخ باڼه د جلان روح کنډول کې مست شور کوي
لکه د پېغلو په لاسو د بنگړو ژرب غږېږي

۱۳۷۹ سلواغه د اختر ورځ

دوې همزولې پيغلې

واه واه د خدا په توره وار کوي زړه ورېبي
دا خو عجيبه د هنر کار کوي زړه ورېبي

يا د اداگانو جادو گرې جامې واغوندي
بيا خو خامخا سينې ته لار کوي زړه ورېبي

گرانه ستا اوبلن نظر چې ستا پر اننگو ساز شي
لکه تود گبين له خوږو تار کوي زړه ورېبي

دوې همزولې پيغلې په يوه رنگ د يوې کوڅې
بس د شيبو سيوري ته سينگار کوي زړه ورېبي

ستا ساده جانان ساده اجل جلانه پام دې وي
کله کله يونيم خوی هونبنيار کوي زړه ورېبي

۱۳۸۳ وری ۱۴

افغان ادبي بهير تيمني کابل

غنائگره سوله

غواړم تخيل ته مې د شوخو نازو رنگ راوړم
اور شه چې غزل ته مې نوبت راوړم اهنګ راوړم

څه ساده انسان يم کشماليو پسې لاړ شمه
پوه نه شم چې بيرته راځم غيږې غيږې بنگ راوړم

بيا يوې تور پروني نغمه گرچم را خاموش کړلو
ځم د لمر مطرب نه د جلوو د رباب ترنگ راوړم

ستا دهنرمند نظر وړوکی شان شاگرد خويم
ځکه دميين احساس ورغوي باندي چنگ راوړم

ای! وچې موسکا کې مې د وير لکيري ولوله
اوس هم انځورونه د دردونو د کړنگ راوړم

اوس چې غماز گري سولې زړونه را تړلي دي
خدايه د څلورو گلو منع ته څنگه جنګ راوړم؟

غشی د اوبو چې مې د زړه پر غرمه وگرځي
ماتي ماتي اوبنکې د نظر د جام په څنگ راوړم

سوال کوه جلانه چې د ميني پسرلي شمه
تاته به دعا هم د سندرو له ملنگ راوړم

۱۳۸۳ وری ۲

ڇوڪ ڏي؟

د گل مخ باندې اوده ٻنڪلو کي ڇوڪ ڏي؟
د ٻنبايست په لباس پت پستو کي ڇوڪ ڏي؟

شغلي هم په سپينو شونڊو ترينه مي ڇنبي
دا د مستو ميو مست ڏنڊو کي ڇوڪ ڏي؟

دا د غوخ زڙگي پرهار باندې چي پنبې ږدي
د غرور په لار روان مستو کي ڇوڪ ڏي؟

روح مي پروت د عزرائيل جانان په درکي
خلک وايي دا ماشوم وړو کي ڇوڪ ڏي؟

د مخ پرک يي د نښترو ڇنبي ٻنڪل کږي
د کنڊو پر سر ولاړ سپينو کي ڇوڪ ڏي؟

واه نظر له مي خورا شيرين شيرين شو
اي جلانه! د گبين کنڊو کي ڇوڪ ڏي؟

۱۳۷۹ مرغومي ۲۲

اريوب څاڅي خېرمېنه

شومې شپې

مونږه ترې کړې، کړې، دي لومې لومې شپې دي
د درد لمبې زېږوي بڼې را ته مالومې شپې دي

که تورې تورې پښې بې هر خومره په شونډو بڼکل کړو
رنگ د جانان د څڼو نه راوړي څه شومې شپې دي

وايي دوه ستوري سره غېږ په غېږ شي سوال قبلېږي
ای تور پروني بوډی! وايه هغه کومې شپې دي؟

هغوی خو تل زمونږه قتل ته لمنه وهي
هغوی چې تاسو ته پر پښو رغړي مظلومي شپې دي

زمانو ډيرې درنا پيڅې په خولو کې ورکړې
خو پېغلې نه شوي لا همغسې ماشومې شپې دي

تور و مه سپين بې کړم جلانه چې بې ولمانځلم
د يو چا تورې تورې سترگې هم معصومې شپې دي

۱۳۸۳ کب ۲۹

افغان ادبي بهير تيمني کابل

بسم الله وايه

په خوله تپه او مهين لاس چې په چمبه لگوي
دا خو گلاب زما د ژوند په گريوانه لگوي

ايي مخي مخ کې د غصې کرنيې ساده جانانه
خه تور خاپونه د جنت په ديواله لگوي

منم چې ما به د جانان په نامه نه بولي ته
بيا د نظر منگولي ولي مې په زړه لگوي؟

د ترنم دا ژوبله ژبه مې راوړې ځکه
وايي چې ته پرې د موسکا خواره ډېر بڼه لگوي

ته که هر څومره جامې واغوندي د ورکو شيبو
لکه هنر مې دا احساس په شونډو خوله لگوي

وخت ډېر سپېره دی درنه ناز د مينې ونه لوتي
بسم الله وايه چې بڼو سره بانه لگوي

هله به بڼکل کړې د جلان تندي د خيال په شونډو
چې مړه ډېره د اسوپليو پر لمبه لگوي

۱۳۸۲ کب ۳۰

رشاد ادبي کره کتنه تيمني کابل

دروند سیوری

وويشت د مرگ کانونه کاله مولوی ورو لوېدو
دروند سیوری د پلار مې هم خالقه له سر و لوېدو

اوس د ژوند اغزنه کړلېچنه لار لا گرانه شوه
یورم د تیارو گرداب له لاسه مې لمر و لوېدو

اوبنکو مې د زغم د دېواله ډډه ورسته کړله
پوند شومه له سترگو مې روڼ اندی نظر و لوېدو

امردی دخدای چې مور او پلار یې رانه واخیستل
زور را کوي دا په ستړي غږ مې خنجر و لوېدو

داسې جلان پرمخې نسکور د درد خپېرو کړو
ته و باراني طوفان کې خړپ شو نښتر و لوېدو

۱۳۸۵ کب ۱۰

اریوب خاڅي خبر مېنه
دگران پلار د مړینې پروخت

گهڙي گهڙي لسبي

يو خوش زاني د زانو له قطاره ووتې
گهڙي گهڙي لمبې مې له پرهاره ووتې

اد بل کهکشان غبرگې چې جلوه جلوه شوې ستوريه
گهڙي مې له ستومان ارمان مداره ووتې

په غشو گوتې پرې شوې د بنايست د مطربانو
نغمې د تورو خنوله هرتاره ووتې

سيالۍ کې د رندانو مې جنون ونه گتيلو
ژوندي ژوندي توبې مې له خماره ووتې

پيمخې زمانې چې غنم رنگې شيبې راوړې
ما ويل که د بنگ خنې له کوکناره ووتې

که ژرنده دې د پلاروي هم په وار د هر چا واري
جلانه ليونيه ! ته له واره ووتې

۱۳۸۱ غبرگولي ۲۱

اريوب خاخي خپر مېنه

له نازه ډک فلم

اوس مې د زړه د هوسۍ مرگ ته په خيال شک تېرېږي
ستا د نظر بوخ غوړې پړانگ چې داسې شک تېرېږي

له نازه ډک فلم دې وينم د ليمو په پردو
ستا هر باڼه د اداکار پر مټ ټوپک تېرېږي

خدايزده د کومې رڼا لپو کې ښېږې د تيارو؟
لمر مو د کلي په سرتور واوړي چابک تېرېږي

د مستانه زړه لېونۍ خندا په کټ کټ وکړي
سرو پرهارونو کې د سپينو تورو پرک تېرېږي

ديدن مې بار کړو د اميد د زلمي ولوباندې
خالقه! خير د رقيبانو په پاتک تېرېږي

که گستاخي نه وي يارانو د جلان پر شونډو
قافيه يې شوخه خورديف پرې ډېر نازک تېرېږي

۱۳۸۱ تله ۲

اريوب ځاځي خېر مېنه

پوستکی تور

مونږ زړونه مینه ناک لرو مونږ گورو تصویرونه
مونږ گورو په گلپانو کې د ستورو تصویرونه

مودې وشوې لیمونه مو پوستکی تور نبویدلی
ماننامه! راوړه لږد خټو تورو تصویرونه

راځه جانانه! ورک ورک شو نظر کې دیو بل
په نورو کې چې رنگ رنگ شي د نورو تصویرونه

د حال په ژبه وپوښته ماضي ده پرې خبره
دې چم کې ولي شوي د سر زورو تصویرونه

د خیال پرایینو د شوخ زمان له تپسه اوس هم
جلانه! گرځو د اورد سیورو تصویرونه

۱۳۸۲ کب ۲۱

رشاد کره کتنه تایمینی کابل

مهربانه شپه

سترگې په تکه سره غوسه مينځي لمبه راكوي
په ډبرينو جامو پټه ده خوله نه راكوي

د كال په شپو كې يوه شپه تر پخې شپې وروم
دا مهربانه شپه پوره د كال خواږه راكوي

جانان و عدې كوي راتلو ته يې تاله پرته ده
غشي د ځان سره ساتي تشه لينده راكوي

د ژوند په پل كې به يې وكرم ځواني په نذر
خو كه جانان د ناز په لپو كې اوبه راكوي

ورباندي گران يم او په زړه كې يې ځای هم لرمه
خو بيا پرې دومره باور نلرم چې زړه راكوي

يو سور كافر به هم جلانه داسې كارونكړي
لكه دا غرونه غرونه درد چې پښتانه راكوي

۱۳۸۴ وری ۱۱

کابل

د سپېڅلتوب خاطر

د درد په سرو وزرو گرځمه ټکورنلرم
لکه یتیمه مرغی مورنلرم مورنلرم

منم چې د نبت یمه د غره په شانې لور نه یمه
خو خپل ضمیر ته مې د وخت د خولې پېغور نلرم

ستا د حیا د سپېڅلتوب خاطر، خاطر کې لرم
دا چې په سپینو تورو ټوک ټوک یمه شور نلرم

ترکیب مې خپل او خیال مې خپل، غږېږو ټول په پښتو
د چا پور نه منم او زه هم په چا پور نلرم

یم بې سندرو له مودو د تخیل نغري کې
جانانه ستا د گل غوټیو سترگو اور نلرم

ها پخوانی نه یم چې غره به مې په غږه کې وږو
جلانه اوس خو د یوې خپېرې زور نلرم

۱۳۸۴ لېنډی ۲۹

کابل

دالمی

دا ،، سایل ،، څوک دی؟ په زړه کې راته ناست دی
پښتونخوا غونډې په خوله کې راته ناست دی

د نغمو پلار مستانه ،، کاروان ،، یې بولې
د سندرو شنه څنگله کې راته ناست دی

،، پسرلی ،، د تفکر فلسفې وایې
د هیندارو راڼه غره کې راته ناست دی

دا دنیا مو د پښتو بې زوره مه شه
،، درویش ،، وین د ننگ شمله کې راته ناست دی

اخ ،، اکبر ،، مې د زرینې مینې برج دی
د نوبت په لمر خاته کې راته ناست دی

انځور گرد زمانو ،، لیوال ،، مې خوښ دی
د شریعت په بڼې مټه کې راته ناست دی

د بنایست د سمندر غاړې جلان شوم
یو رنگ بنگ د ناز څپه کې راته ناست دی

۱۳۸۴ زمری ۲۵

افغان ادبي بهیر کابل تایمې

د پښتنو حجرې

راړنگه شه پخې شپې د دیدار له پاره وي
ساړه ساړه وختونه خو د وار له پاره وي

د زړونو را کره ور کره ده په مینه کې اړینه
په ژوند کې خو سړی پیدا د کار لپاره وي

د غم کاني راوله چې مې ژوند پرې بنایسته وي
جانانه نغری خو د انگار له پاره وي

په تاسې کې خو ستر خلک وي سترې سرمایې
په مونږ کې خو د سر سړي د دار له پاره وي

د چپ ناستي دې څار شم څه خو ووايه جانانه
حجرې د پښتنو خو د بنهار له پاره وي

په شوق بې د راتللو اوږده لار څاره جلانه
مینه سترگې تل د انتظار له پاره وي

۱۳۸۵ سلواغه ۳

شمشاد تلویزیون کابل

غوڅه زرکه

ملگرو ځکه موځوانی د مستی اور نه کوي
لارې گونگی دې قدمونه پکې شور نه کوي

د زمانو له گړد ابو مې رایستلی شي خو
جانان له دوو گوتو نیولی یمه زور نه کوي

زه وم چې زړه مې د غرور بیرغ ته نذر کړلو
گنې وښیار خلک په جگو غرو کې کور نه کوي

زړگیه! ژویه د احساس پر شونډو سرې سکرو تې
دې چم گاوندې کې څوک د سپینې خو لگی پور نه کوي

زما رباب د ستا خاورین منگی د گوتو لاندې
د احساساتو ژباړې اوس په ټنگ ټکور نه کوي

جلانه! ځکه لکه غوڅه زرکه تول نه کوم
ست د خوړې مینې د مړ اوو سترگو تور نه کوي

۱۳۸۵ چنگاښ ۲۸

کابل نوې کارته

تول. د زرکې په پښو خوځښت چې ډېره چټکه روانه وي

مات غمی

یاد پری می ډ پرزیات د وړانگې پل غونډې جانان
راپېښ کړې خدایه! نن دگل غزل غونډې جانان

د زړه د مات غمی شونډې می تل لولي ملگرو
د ستړي لاروي د ورک منزل غونډې جانان

د شپې په تور بخملو اننگو کې راته خاندي
د گورو غرو په منځ کې د ځنگل غونډې جانان

چل بازی زماڼې څه په خواږه کشمکش یوږ
د زړه له افغانستان نه د کابل غونډې جانان

د ښار د ښایستونو مینارې پسې نسکورې
جلانه جنتي ژوند دی شېل غونډې جانان

۱۳۸۴ غبرکولي ۲

رنا میندې

زموږ ماشوم غږ په میرانه هر ډگروړی دی
هر چا له دې چمه په هر مهال مات سروړی دی

زموږ د کلی له اسمانه هر چا کړې ولجه
چا تر بڼه لپو کې سپوږمۍ وړې چا لمر وړی دی

خدای خو لرو یتیمې اوبنکې به رنا میندې شي
خېر دی که تورو ماښامونو مو سحر وړی دی
اوس را ټوکېږي نیم وزري گلان دلته ځکه
یو ستمگر باد د سپرلي نه پوست وزر وړی دی

د لسبو ژبه

پنجې لگوي اوس په کشماليو انگارونه
راوړي دي د وخت ځيرو سيليو انگارونه

اوس ژبې د لمبو شولې جندي پر قبرو رپي
شيندي خاورو کې ننه په کوپړيو انگارونه

غوټي د تودو وينو د پرهاړ خوله کې وريته پري
کفن شول جنازوله د ژنکيو انگارونه

د مړې زمانې مړو زلمو پاڅون او وحدت وکړي
ځيرې گوتې تپي پر ملاليو انگارونه

سپرغی چې د جلوو د پنبوله تلورا توپري
اغوستي دي د لمر سپينو کوديو انگارونه

پر کلک زنجير يې وتړل نیم ژاوندې سحرونه
بې کچې زورور شول د ترورميو انگارونه

خبر يې؟ د گلپانو موسکا وينې غورځوي
ژوولي په پستو شونډو سپرليو انگارونه

پوښتې مو نو نور خله چې ژوند څه دی حالت څه دی
جانانه مور للو کرل په زرگيو انگارونه

۱۳۸۰ لېنډی ۲۹

د ځاخي بابا ادبي غونډه

په گستاخ گلبن د سپرليو تماشي

مونږ د طبيعت پرتندي تل د وخت تندرو نه خورو
څه وکړو د شوخ نظر په جام کې سره اورونه خورو

سر شلو وگرېوان شلو وڅپېرو باندې مخ وهو
هم د ليو نو په څېر تاوکړي زنجيرونه خورو

مور ستا د گستاخ گلبن سپرليو تماشي کوو
نه له تا بنايست ژويو او نه دې گلکڅونه خورو

هغه د توبو جنازې لارې د ژوند متونه
اوس خوبه د لپو په کنډول کې شرابونه خورو

مور سپرخواړه نه يو مطربه نغمې سازي کړه
موره په سازونو د روحونو تصويرونه خورو

وير، د وير کيسې دي د رڼو او بنکو په ژبو مو
مه پوښته مور مه پوښته بس پرېږده چې خپل زړونه خورو

اوسه مطمئن زموږ هر لفظ د کانيې کرښه ده
موره بنکلي نه يو چې وعدې خور قسمونه خورو

وراندي چې د عشق ډگر ته شو نو بيا دي دوي کيسې
يا جانان گتو يا به جلانه پرې سرونه خورو

۱۳۸۰ د لوه ۲

اريوب ځاځي خير مېنه

د ستورو کتوري

شاعر زړگي ته مې خمار د تودې مينې ورکړه
چې مروړې زمانې درته سپرلي راوړي

د شپو پر بام مې جانان ايښي گل بخملي پايې
د سپينو ستورو کتوري نه به غمي راوړي

که نه يې زړه کې مې يې گرانه پښتنو کې رواج
مړي قبرو ته وړي واپس ترېنه پتکي راوړي

ته چې پروته شوې په متيو مې خاپوړې کوې
زما شری به هم د سرو گلو خوندي راوړي

د بنگاوو د ياغيستان ډېوې به لا مستې شي
که د خيرونو رڼاگانو رنگ زړگي راوړي

اه دنگ جلان دې په چاکو پرې شوې پانه بوله
د بېوسې سيلۍ يې يو خوال خوا وړي راوړي

۱۳۸۴ مرغومی ۱۳

افغان ادبي بهير کابل تيمني

د پښو ښکالو

څه شوه خالقه څه شوه څه شوه پښو پښو بڼگه وړانگه
نن مې په زړه باندې بيا اوري هغه دنگه وړانگه

د پښو ښکالو ته بې تر سپين سحره وینس او سیدم
بیاگاه ونه گرځیده ستورو باندې چنگه وړانگه

ښايي د لمر له پا چاهۍ بې ورته زېری راوړ
بیا د کابل له اوږو تاو شوله قشنگه وړانگه

داچې د ځنورنگ تو مېمه درنا پر تندي
ملگرو ډېره مې خوښېږي غنم رنگه وړانگه

اوس د ځوانۍ ولولې پيو د بيلتون په تارو
د زړو د بام څخه مو والوته خوشرنگه وړانگه

دابه ترڅو د اشارو په ژبه رمز غږوي
خالقه ! تاکړه خبر بوله دغه گونگه وړانگه

د غرور څلي څه نظر پرې د کرم ونکړو
گنې څو ځله بې له پښو تاو شوه ملنگه وړانگه

۱۳۸۰ کب ۱۲

اریوب ځاځي خیر مېنه

غزل

گلله! تاوده ساړه وختونه تا ته یاد دي کنه؟
د فطرتونو اتڼونه تا ته یاد دي کنه؟

چې د تاوکړو جذبو غېږ کې به لمبه لمبه شو
ها! غوړیدلي گلکڅونه تا ته یاد دي کنه؟

د عشق ملکو به چې راوړې جنت گري شیبې
مست محفلونه رباونه تا ته یاد دي کنه؟

د روح گلدان کې به لלו شو پیخي پیخي خمار
په توبو را به غله جامونه تا ته یاد دي کنه؟

مچکو خړپ به له بنایست نه ترنم جوړه وو
د خوړو مینو تصویرونه تا ته یاد دي کنه؟

د لمر شغلو به د کنډو پرتتیر و تپلو
د شنه نښتر کاره لاسونه تا ته یاد دي کنه؟

زېر مازدیگر به د چینې پرمخ شو شاولې واولې
شول په نخا به چنارونه تا ته یاد دي کنه؟

نظر به هم نظر کړلیچ باندې تیندک خوړلو
ډېر پکې مات شول تنکي زړونه تا ته یاد دي کنه؟

۱۳۸۰ زمرې ۱۹

خېر مېنه

د خلي د غونډۍ په سر

د گلپانو پانې

رنگ د محبت په شیبو پروت بڼه دی
خه سرور په وینسو جذبو پروت بڼه دی

للمې چې د زړونو کړي خړوب خړوب
منځ دې دنبايسته پراو بو پروت بڼه دی

غېر کې د شوگیر او سم په سرو سترگو
خوب مې د موسکا په تمبو پروت بڼه دی

ستا پر سر پرو نسی د گلپانو بڼه
زما پر سر خادر د لمبو پروت بڼه دی

را د نرگسي ميو پيالې ساقي
پر برده زاهد جان په توبو پروت بڼه دی

خوږ خوږ چې جلانه شي خاموش ما حول
غږ، غږ د تپو په چمبو پروت بڼه دی

۱۳۸۱ وری ۱۸

اریوب ځاځي خیرمېنه

ارمان تنده

خاورې ايرې شوم د الفت له ژونده پاتې شومه
چې بې جانانه شومه څه بې خونده پاتې شومه

د ديدنونو پير او بو مې شونډې نه شوي لمدي
د ارمان تنده ومه تنده تنده پاتې شومه

سنگين پولاد وم په پلکونو به هم نه ماتېدم
يو ځل چې مات شوم نو بيا بې پيونده پاتې شومه

نن بې لمن ته توېدم زمانې پرې نه بنو دم
بې اسرې او بنسکه وم ليمو کې بنده پاتې شومه

را نه خونبسي د ژوند يو دوو ونبيارو سترگو يوره
زه ليوونی جلان د غم پر دنده پاتې شومه

درمات شوی يم

کله چې زه د عشق په ذات شوی يم
له هغې ورځې نه ميراث شوی يم

دهر ارمان له جنازې نه چاپېر
هروختې وپش په څېر د سقات شوی يم

اوس دې د سترگو سپيارو کې اوسم
د ليوونی مينې ايات شوی يم

راشه چې غبرگ زړونه کړو غاړه غړی
گرانې! را ماته شه درمات شوی يم

د کبرو څڼو پستې پښې

ميين احساس شوم د نغمو پښو ته په رمز غږېږم
ته وا د ژوند د گلکڅو په پښو ته په رمز غږېږم

خود به غرور خولې لگوي ستا د بڼايست پر شونډو
ستا د کبرو څڼو پستو پښو ته په رمز غږېږم

نازک خيال راوستم په خوند خوند د ساحل غيږې ته
لکه شنه څانگه د څپو پښو ته په رمز غږېږم

گونگه چمبه وم د پيغلو تو په لاس ورغلمه
خود به بې دريغه د تپو په پښو ته رمز غږېږم

ترينه مانا د ستا د نوم د پاکو تورو پوښتم
لکه نظر د ايښو پښو ته په رمز غږېږم

جلانه وخت چې په گلکرو شيبو و تپلم
پښتون غزل شوم د پښتو پښو ته رمز غږېږم

۱۳۸۰ تله ۱۲

اريوب ځاځي خير مېنه

وړانگين مړوند

پر د بنټه د اميد مو کور کړنگ را ولويدو
دامن په پسته لمن کې جنگ را ولويدو

د خولې د هر پوکي نه يې خنجر د اجل خغلي
د کور انگر ته دا رنگې بدرنگ را ولويدو

د لمر زرينې پيغلي له وړانگين مړوند نه اوس اوس
په خلي د ايوو يو بنگرې شرنګ را ولويدو

دا چارانه پستو کې غوندې تور په ولجه يو وړو؟
په لپو د ليمو مې سپينچک رنگ را ولويدو

گلدان ته مې د زړه د سيلۍ غبرې نه يو بوتې
جلانه کشمالي دې او که بنگ را ولويدو؟

۱۳۸۰ د لړم ۲۳

اريوب خاخي

د اربوب غوندي جانانه

د پخي شپي خواړه خوب غوندي جانانه
وخ در خار د مينتوب غوندي جانانه

چا نوي مي خيال په تا پسې تورکاني
د شري د ساده توب غوندي جانانه

د لمبه لمبه زرگي دي را نه غواړي
د اوبو د مهينتوب غوندي جانانه

د عقلونو فلسفي در نه قربان شه
د خوانی د ليونتوب غوندي جانانه

جلان مرمه پسرلي ته مي زړه کيږي
غيږه را کړه د آريوب غوندي جانانه

۱۳۸۳ د لو ۸

هله پيشه کي مې نيسه

خني لويشه اوبه را کره د قاتلې تندي شور شوم
ته د شنو د بنتو سپرلی شوي زه د وچو غنو اور شوم

شوخ نظر دې گل پلوي د وريتي ميني نشان کړم
بنايي اوس پاک مسلمان شوم بنايي رگ رگ کي دې خورشوم

هله پيشه کي مې نيسه چې تويېر مه جانانه
د شلېدلې اييني غوندي د پرې وړانگو انخور شوم

اوس مې وړي پر کړلېچونو خدايزده کوم گړنگ مې و خوري؟
اوس د باد پر اوږو سپور شوم اوس د ماتې پانې ورور شوم

لکه دنگ سپين غرياغي وم خو بس ستا د بنايست پښوته
لکه خلې د مرو خاورو دا څه چل و؟ درن سکور شوم

اوس دې گرد پاکوم گرانه له گلچين گلچين نظر نه
د ليمونه لږ څه پاسه د بنولاندي دې تور شوم

ځان کرمه ځان رېبمه عجيبه غوندي جلان يم
اوس د خپلو جذبو فصل اوس د خپلو جذبو لور شوم

۱۳۸۳ وږي ۲۸

اريوب ځاخي خير مېنه

تورې کوتې

خان سته گل خانگې د تور وخت د اور لمبه دې خوري
گرځي هره لار باندې د وږي نظر غله دې خوري

لا د تور وړميو تورې کوتې دلته وينې دي
وړو راڅه سحره هسې نه چې رانه وه دې خوري

پام دې دې مغروره خپل غرور دې زيروي نسرې
تا چې خوري نو خپلې شوې سترگې شوخ بانه دې خوري

ستا څه دي رقيبېه! يار زما او زه د يار يمه
مينه خوز مونږ ده ضرورت څه دی چې زړه دې خوري

ای! د تورې د بنتې پاچا تور ليوان دې خوشي کړل
ستا انصاف هم دا دی چې رمې دې خوري شپانه دې خوري

ټول کړه د جلان خياله د بسکلي جزيرې پيڅې
شور کوي د تور سمندرگي څېره خپه دې خوري

۱۳۸۰ لړم ۱۴

اريوب ځاځي خيرمېنه

غز مې ورک دې

غز مې ورک دې مورې مورې ستړې غز په چا وکړم؟
اخ په خدای نیمگړی شوم نیمگړی غز په چا وکړم؟

ای ادکې! ووايه بچيه راته ووايه
اوبنکې اوبنکې زړه مې دې راوړی غز په چا وکړم؟

خوله د بنسیرازی مې په ډبرو د وخت ماته شوه
مینه مینه ژوند مې اوبو وړی غز په چا وکړم؟

ژوند مې له یاغی خوانی نه خلی د ایرو جوړ کړو
ډیریم طبع خړی طبع خړی غز په چا وکړم؟

بیایې مې جلانه! اندیښنې د ژړا غرونو ته
ستونی کې مې پروت د سلگو پړی غز په چا وکړم؟

۱۳۸۳

اریوب خاخي خیر مېنه
د خوږې مورجاني د مړینې په وخت

په دې زه هم نه پوهیږم ؟

څه د سرو سلگیو وخت دی چې ترکیبمه وریټېږم
د لوګي سکني ورور شوم د لمبو په سرګدېږم

ته مې هم په صبر لمانځې زه هم صبر صبر غواړم
دا چې نه درنه صبرېږم په دې زه هم نه پوهېږم ؟

په شیبه شیبه قاتل یې پېژنم دې پېژنې ځان
ته مې وژنې زه ځان وژنم خو دا ولې نه مړ کېږم ؟

دا مې لویه سرمایه ده د دردونو د ژوندون
د خپل مات ارمان په پښوکې اوده کېږم بیدارېږم

دا بایللی بخت جلانه د مالګین صابونه لار شوه
پرې غورځېږمه پاڅېږم او چې پاڅېږم غورځېږم

۱۳۸۳ کب ۱۱

کابل ازادۍ ریډیو

غزل

درد مې د فن جامې اغوستي غزل خوان دی
اوس مې زړه دیوه حسن ترجمان دی

ټول بدن يې دستم د کفر کور شو
يو ليمو کې يې نظر ناست مسلمان دی

په خوږو پستو کيسو کې زمونږ مرگ دی
اخ د سرو غشو باران زمونږ درمان دی

د يو چا مرگ کلی دارنگې خاموش کړ
ته به وايې چې يو چولی بيابان دی

لتوم دې د گوتکيو په کوټو کې
ستالاسو کې پرون ورک را نه گريوان دی

اوسو يې د زړه غټ منځ کې جلانه
وا جانان پر موربه گران لکه ايمان دی

۱۳۸۳ سرطان ۲۸

کابل کلاچه

غزل

خومره په نازد زړو پر بام ځې چې راونه غورځې
جینۍ! کمکی یې په سترگام ځې چې راونه غورځې

مخ په مړوند کله پتېږي په دې بڼه پوهیږم
ته خپل مین ته په سلام ځې چې راونه غورځې

دځوانۍ نوى اور دې زړه دلمس په شگولي
که داومو شیدو تر جام ځې چې راونه غورځې

نن د زیارت نغری بیا غواړي د نذر ډوډۍ
ته د جمعې په شپه مدام ځې چې راونه غورځې

ها لیونی جلان په مینې پسې ځان مړکوي
هلته به ته ډېره پر بام ځې چې راونه غورځې

۱۳۸۵ لېنډی ۲۱

شمشاد تلویزیون کابل

پښتو

ټول بدن د غوښې خو د زړه غوښه خو غوښه ده
ژبې خو دي ډېرې خو پښتو مې ډېره خوښه ده

دې ته سور غرور هم گونډه ماتې شي سجدې کوي
دا د پسرلي شپې د لمر پر اوږو څښه ده

وخت څومره ساده دی چې ټيپې مو په رسي تېري
چا پر شگورېگو د درياب نيولې مخه ده

ماترې د زرگي جنت جنت کابل جوغدي راوړو
دا بره کوڅه خوراوتلې له دوزخه ده

هوډ دي د قاتلې تندې مات شو چې حلال دي کړم
څنگه ده جانانه اوس دي اور اور سينه بيخه ده؟

نن خو بې د ځنډو په پستو گوتو کې ماته کړه
ستا جلان د ستا لمن کې پروت لکه شنه پخه ده

۱۳۸۴

کندهار د هوتکليانو د غورځنگ ۳۰۰ مه کليزه

پخه (پاڼه)

په قافيه کې د (بس) او (خ) د نه مراعتولو له کبله بڅښنه غواړم

زرینې شگې

لکه انار چې ناوې وار کړې په دیوال مات شي
داسې مې ستا د بڼو سیوري لاندې خیال مات شي

د سپیدو ستوري د اجدو په زور خولې په خولې کړم
چې ستا د نوم تر کلي راشم رانه فال مات شي

پام کوه ډېر ډېر د حیا پر سپیڅلتوب چپري نه
پېغلي هیندارې نه تصویر ستا د جمال مات شي

لکه د غرو پر سر چې باد کې باراني خپې وي
کله دې داسې په درنو څڼو کې شال مات شي

بیا به د اوو چینو زرينې شگې څوک پخې کړي؟
که د یار سترگو نه د کوډو تور بنگال مات شي

جلان دې دارنگې پیکه کړم پښتانه ضمیر ته
لکه نقاد نه چې منطقو کې مثال مات شي

۱۳۸۵ وری ۱۳

افغان ادبي بهیر کابل تیمني

انځوريز ورغوي

ای! راته وگوره په سترگو کې دې ستوري ژباړم
د لوی بنایست د خوږې ژبې نه خو توري ژباړم

د پسرلي خوږې سيلی ترې لوپته جگه کره
د یار د څڼو ماښامیز ماښامیز سیوري ژباړم

لته څلور جهان زور د لیونۍ مینې دی
هغه دوه کوره د غونډۍ پر سر چې گوري ژباړم

د کایناتو د نکال وو انځوريز ورغوي
د طبیعت په ایینو کې مې چې نوري ژباړم

د درد پر سرو پاڼو چې کارمه جالنه کرنې
ارماني ژوند په احساساتو له هر لوري ژباړم

۱۳۸۴ سلواغه ۲۸

کابل افغان ادبي بهیر

غزل

لمر به له گريوان نيسم د پښو پورې به غر کړمه
گورې به چې څنگه لاس په لوړو باندي بر کړمه

هله دې زه و مرم چې ټيکړی مې د خوږې پښتو
بس چې د ستورو زمانو ته ورپسر کړمه

وخته! د هنر په تماشو کې به مې وستايې
يار چې گوره گوره کړم او زه ځان مرور کړمه

هله به بې زړه ته زور د مينې لاره و مومي
زير زير انگي چې بې پر شونډو بختور کړه

و جلانه! ډيرې جنکۍ به ليونۍ کړمه
زه چې شرې واغوندم اتن ته متې ور کړمه

۱۳۸۵ چنگاښ ۲۵

شمشاد تيلويزيون کابل

غزل

له کاني جوړه کړي هينداره پوخ کمال هم لري
د غرو شډل بدل شاعر مې داسې خيال هم لري

بلا دې واخلمه اشنا د زمانو قاتلان
که سر کې کبر گرځوي پښو کې زوال هم لري

د جمعي لمونځ څنگه په دې کلي کې نه دی روا؟
ملا نه واخله تر دې پورې چې کلال هم لري

د چاپه څيرو گربوانو پسې په کت کت خندل
تا ته به ډېر خوند در کوي مگر وبال هم لري

دا ځل مې داسې د سندور پېغله ومونده
چې د بنایست تر څنگ پر څڼو زرین شال هم لري

د زړه درې نه مې تیارې نه پاکوي جالانه
گنې په بڼې لاس کې د وړانگو سپین د شمال هم لري

۱۳۸۲ سلواغه ۲۴

کابل گلاجه

بغاوت

مینه زرينه وړانگه بولم دفطرت دکاله
زه په بنکالمین مدام بنکالته ژوند تېروم
که څوک مې تور داغ لگوي پرلنم باک يې نشته
دانسانیت د فلسفې رڼا ته ژوند تېروم

نور مې جذبې د عالمی وختونه نه قبلوي
نور د بې حایه حوصلو لړۍ شلوم زمانې
د خاموشۍ د پردو شاته او بڼکې نه تویوم
نور په خندا خندا ضمیر په چارو وړم زمانې

د بې گناه ملالو سترگو پسرلیز رنگونه
نور د دردونو په خیرنو پاڼو نه لیکمه
د چاد مینې تر شاه پاکې مینه ناکې هیلې
د تورو کانو قاتلیز محیط ته نه ژباړمه

که لمر را خيژي له بل لوري بس راوډې خيژي
نور د هیندارو پیروي کانونه نه منمه
شپې دې دا خپلې زورورې سترگې بڼې برنډې کړي
خو توري پښې يې د سحر پر پاڼو نه منمه

څوک چې معصومې خندا گانې په ژباړوي
زه يې د بښمن د صمیمیت او محبت گنمه
دوی د ژوندون د نزاکت په مانا نه پوهېږي
بس الرویان يې د ظلمت او د وحشت گنمه

چې د حيا او شرم نوم الندی يې پت تېروي
ددې ټولني بې مانې منفي رازونه سپرم
د زور او واک په تور قالب کې بې چې څه بند کړي
نور بې نړۍ ته دا جاهل جاهل کارونه سپرم

دا چې په منځ د عاطفو کې لکه اور ولاړدی
توکل په خدای د خدای په زورد غرور غراړوم
نورد پښتو جام کې اوبه د رواجونو نه څښم
نورد سپېڅلي بغاوت شراب په سراړوم

۱۳۸۵ لړم ۱۲

شمشاد تلویزیون کابل

په اوبو کې رانجه

ته خو شاعره د طبیعت شاعره

ته له خپل ځانه ناخبره ولې؟

لکه رڼه هینداره

د مخ پر پاڼو دې سندرې قدرتي کښلې

لکه لونگ وي په نکریزو لاند

ای! د طبیعت شاعري!

د یوې خوږې شاعري بوی دې له ځوانۍ الوزي

ته د بنایست لباس کې

ځانگړی سبک لري

که خپه کېږې نه یو خواست کومه

د ځان په گټه نه د ستا په گټه

راشه کتاب د دې سندرو چاپ کړه

گرانې پوهېږې کنه؟

دا شاعري خود شاعر نه د عوام حق دی

کنجوسې مه کوه حق ورسوه
د زړونو ژبې ته خدمت وکوه
د ارمانونو د لوستونکو سترگې
اوبه اوبه کړه تندې و تښتوه
ای د طبیعت شاعري!
ته پرې هیڅ څه له ځانه مه ورکوه
د چاپ مالي لگښت یې زه اخلمه
زه هم غریب یم چندان وس نلرم
خو د ځوانۍ سیکې پریمانه لرم
خومره چې وړې درسره یو یې سه خپل کار پرې وکړه
ای د طبیعت شاعري!
زه یوه پته درکړم
د وفابنار کې
د هیلو چم کې
او بیا په نبي اړخ کې د مینې په نوم
په کتاب ځای کې دې سندرې چاپ کړه
گوره کمپوز یې نکړې
د مخ پر پانودې سندرې فطرتي کمپوز دي
هم په کتاب د زمانې سریزه ونه لیکې
ځکه کتاب باندې سریزه اوس څوک نه خوښوي
خو
دغه یوه خبره یاده لره
چې د پښتۍ انځور یې
د یوې تازه شني زرغونې وکاره
ځکه چې شنه زرغونه
په رنگارنگ لباس کې ډېر څه لري
د کتاب نوم دې کېږده
گرانې!
اوبو کې رانجه.

۱۳۸۳ چنگاښ ۲۸

کيلہ

زما د شري، زما د شملي په سرکې سره گلابه
زما په مينه کې روان خپه خپه گلابه

ما د هيندارو په اوبو کې ستا نظر بلوه
ما د سندرو په خوږو شرابو ډېر لمانځلې
ما دې ښکالو ته بدرگه له ترنمه راوړه
ما د هنر د خوږو خنډونو رنگ کې هم پييلې
د يو خواږه احساس پر ژبه لکه نوم د جانان
په خدای چې گرانه ما خو ته کرلې ته کرلې
د پښتني عادت له مخې مې غېږ پرانستله
ما د نښترو او د غرونو شاعر وبللې
خنډه دې مخ د مرور سپرلي په خپرواړاوه
خدايزده د کومې زوروي ښکال رنگ يوړې؟
له ټولنيزه محبته دې الس و مه خپڼه
د ځان ځانۍ په لور د کومې ادا شرنګ يوړې؟
سندرېز غږ دې د چمبې په شاتته شور نه کوي
ښايي اشنا د زمانې د غرور زنگ يوړې
مستا نه! اوس دې د حسينو جامې هم اغوستي
رنگ دنکريزو که خواږه بوی د لونګ يوړې؟

گرانه! ته گرم نه بې چې زه چاته الس وغځوم
لاس مې پرې کېږي په مړوند کې څوک مې لاس نه نيسي
زما د ځان غوندې جانان هم ما د ژوند لاره کې
له پښو ونيسي له غوږ څخه مې پاس نه نيسي
هو دادې حق دی چې مې زړه د اور په کانيو ولې
څوک چې ښيښې پرې کوي غلی پرې الماس نه نيسي
د بخت په تورو گردابونو کې مې ساه بنده ده
د ژوند کتونکي مې نظر نيسي احساس نه نيسي

منم چې زه به په سندرو کې څه نلرمه
د تخيل په مينارو به لاس بری نلرم
خو ما دميني جانانه پېغله چينه و بوله
څه که او بو ته د چا لپو کې منگی نلرم
که څوک مې ځوانې هيلې رېبې لکه شنه فصلونه
کو مې کينې ته په سينه کې گرانه ځای نلرم
عمر دې گل مه شه شاعره گلگله گل واوسې
زه په خپل ژوند کې بې دميني بل کوم شی نه لرم

۱۳۸۵ وږی ۱۳

د شمشاد تلویزیون کابل

دلر جامې

عجیب قاتل دی

عجیب هنر کوي

دلر جامې واغوندي

را نه چاپېر تاوېري

د ژوند ځوانۍ نه مې

دميني سيوري

په رڼا ماتوي

۱۳۸۲ / ۱۱ / ۵

کابل وزير محمد اکبر خان مېنه

وریتہ غنم

سلام سلام په ډېره مینه سلام
د نوي کال دې مبارک شه گلې
د پسرلي په شان ته شین تیکری دې
په گلورینو وړانگو ډک شه گلې
زه چې سحر له خوبه پاخید مه
ما د لمانځه نه پس یاسین ولوسته
تا ته مې ډېرې دعاگانې وکړې
خوږو خوږو هیلو امین ولوسته
سر کال خو کال په جم او جوش کې راغی
څنگه دي ستا د طبیعت گلدرې؟
ژوند به د مینې ساز کې ونځوي؟
د خوږ نظر جنت جنت گلدرې
نن فولکلوریک روایت وکاروه
نن دې دینې سترگې کجل بدل کړه
د زمانې په کړلیچونو باندي
بنايست لمبه کړه ناز پر گل بدل کړه
څنې دې ځوانې اداگانې کوي
بنایي هنر دې په زرگي ژوند کوي
په سرو لاسو کې د غميو گوتې
دا کلیوال عادت دې ډېر خوند کوي
پام کوه ډېر د وخت له وړيو سترگو
په هر څپک څپک سپیره ورېږي
سپېلني ډېر دود کړه زیارت ته چې څې
د چا پر چا بڼه ځوانې نه لورېږي
هو! رانه هېر وو دا په ډېره منه
يو څه مې تاته لیونۍ راوړي
د خر څادر په خره بیشکه کې مې
وریته غنم درته ډالۍ راوړي

۱۳۸۵ وری ۱

زما خوږې مورجانې ته :

هغه

هاغه پورې شين بخونه غونډۍ گوري!
چارچا پېره ترېنه شني ونې ولاړې
هلته پروت زما ارمان زما جنت دی
بام د ميني ته د زړه ستني ولاړې
چې د سرو شنو مرغکيو سيل پرې گرځي
د خوږ لفظو او ازونو پرې اتني دی
پستور پرې له شينکي اسمانه اوري
د قدرت د رحمتونو پرې اتني دی
هغه شنه جنډه چې رپي نري باد ته
پرې ليکلې مې سپېڅلې کليمه ده
ها زما د خوږې ميني سر چينه ده
د ژوندون د تصويرونو اينه ده
هغه دوي شناختې او خلی چې بنکارېږي .
په وړو وړو زرينو شگورنگ دی
چې د ژوند د وړمو ساز کې يې زه ساز کړم
ها ، گالب هلته د مرگ کړۍ کې زنگ دی
رانه الړه ته وا خوب کې مې ساه لاره
د ژړا د غرونو سرته يې ياغي کړم
اوس چينه د يوې زرينې شاعري شوم
د دردونو په سندرو يې غني کړم
د جمعي په شپه خو خامخا ورځمه
پاکه مينه يې په مينه مينه وایم
اييني پرې د رڼو او بنکو کر مه
د ياسين په زمزمو يې خدای ته ستايم .

۱۳۸۴ سلواغه ۹

دلوی اختر ورځ

دگل پانې

نن يو گل خېرمه
ملگرو دارنگې گل
بال گلپانې لري
يوه گلپانه نوراني
سپوږمۍ ده
د دې گلپانې په سر تورې کړنې
يو سندريزه غونډې رنگ لري
نغمه نغمه ده
دوې گلپانې يې دوزخ زېږوي
دوې گلپانې يې جنت زېږوي
او دوې گلپانې يې کوثر زېږوي
بله گلپانه د بنايست غونډه کي
بله گلپانه يې ملکه د ژوند
هم يوه بله گرد کي گلپانه
چې پر تتر يې يو وړانگين تپي دى
خواته يې دوې گلپانې نورې
اخ لکه د عشق جامونه
هم له دې گلپانې خورند
په يوه رنگ دي خو گلپانې جدا
لکه د لمر يوه طالبي وړانگه
چې په اوبو کې له هيندارې نه مچکې واخلي

۱۳۸۲ وری ۲۰

اريوب خاخي خير مېنه

جسمانونه منزلونه

ږوند خو نه يې نه ږوند مه شې جانانه
په السو کې مې کلپونه دي جانانه
په ليمو کې مې دوه نيم کتابه لوست دي
په احساس کې مې اورونه دي جانانه

د قتلونو غبارونه ترې چا پير دي
د جذبو په اتيونو خنجر گډ دی
چې دميني سرې پټې وې پرې ترلې
اوس پر هغو ارمانونو خنجر گډ دی

ډبرينو غشو ژبې دي ايستلي
زمانو کرلې د زړونو چينې وچې
غېږې غېږې خپې نه شي کينسوی سر ته
د خوږو خوږو خوبونو چينې وچې

د سکروټو فرش خپک په خپک خور دی
په تناکو په زگيرويو کې مو ژوند دی
جهانونه منزلونه مو تر منځه
د بيلتون په سرو کې يو کې مو ژوند دی

د مو سکا گلد اري بې کچې خپه دي
د باران له ترنم نه مروړې
دردوونکي غږ ته يې نشته ځوابونه
بتخاني دي له صنم نه مروړې

نو د زړه د غوښتو خوله مې ده پرانستې
د خوږې ميني سيندونه پکې مينځه
موده وشوه تخيل مې پيکه شوی
د نظر د مالگو غرونه پکې مينځه

۹ ۱۳۸۳ کب

لېږ

شپه که هر خومره
دتیارو تي
د شیبو جام ته لوشي
تي به وي تور
زيروي سپينې شيدې
پوهيرې؟
سپينې شيدې
د رڼا يي نښه ده

۱۳۸۳ وری ۳

کابل گلاچه

زما ځواني مرگ ورور

سید غني غني ته:

په دې گومان مه شې چې هير به دې کرم

زه چې کوم دنگ يا غي پښتون ووينم
د ژړا خوړين غر شمه ته رايا د شې
د پښتانه احساس ځيره رنگ کې مې
لکه سپرلی راشين شې گل اباد شې
پر ځواني مرگې لارې تلليه گله!
څنگه دې غېږه کې دنگ سر يوړو
ماته دې غرونه غرونه درد پريښودو
تا د گلونو سمندر يوړو
وخت بې گوناوه راته ثابت کړې گرانه
ته پر اسلام ته پر پښتو مين وې
ته ددې خاورې يو رښتونی بچی
ته په دې دښتو په دې غرو مين وې
تا د حماس په برج کې ژوند تېراوه
لوی مبارز لوی مبتکر انسان وې
تا غلامي سور جهنم بللو
د ازادۍ د جنگ سر تېر انسان وې
په دې گومان مه شې چې هير به دې کرم
نوم دې کرم د زړه پر ځمکه گله!
د حال، ماضي پردو کې نه رانېکاري
په يو مجهول جهان کې ورکه گله!
که زمانو د رمز هينداره راکړه
ستا دقاتل تصوير به وژباړمه
خاموشه ژبه به يې سره تېر کړم
د شپو روان بهير به وژباړمه
بيا به د وړانگو نه جنډه جوړه کړم
ستا پر خاورين څلي به ورپېږي
شعار به دارنگې پرې وليکمه
بد مه کوئ ځکه بد نه زړېږي

ڪراني!

سترگي ڏي وايي
چي په مينه باندې تيره ڪبرده
ڪراني!
باران چي اوري
ڄمڪه به نه لمد پري؟

۱۳۸۳ تله ۳

اريوب ڄاڻي ڇپر مينه

دوه پرکه سپوږمې

که د جام نسکوریدو ته خوله د گل شوې
پر اوبو به زرین شرنګ د زمزمې شې
بیا به ځي درپسې ټول د گلو غرونه
بیا به پېغله شنه لمن د زمانې شې

د نازونو د سپرلي پر لېچو اوږه
چې پر څنو دې طبیعت شال د خدا شي
زړه چاودې حوصلې مو کړه راغونډې
چې مین مین ماښام مو په نڅا شي

که سکروټو له خماره څکه وکړه
بیا به گورې چې لذت کې مړینه څه ده
چې دې زړه د زړه په خوله کې مین خوب شي
بیا به گورې چې ژوند څه دی مینه څه ده

گناهونه به په منډو درته راشي
چې لمده دې په خولو باندې سیلی شي
بیا دې گوره د ټټر سپینې روپۍ ته
ناڅاپي به پکې دوه پرکه سپوږمۍ شي
نو راماته شه د لوړ غرور ملکې!
چې یاغي زور دې ډېره کړمه د فکر
پر جبین دې د مچکو سجدې غواړم
چې جذبې دې څانگې څانگې کړم د ذکر

چې نظر دې د خوږو سترگو راخوږ شي
دې احساس کې د هیندارو مانۍ لامبي
د خامکو په دسمال کې مې چینه ده
پکې ستا غونډې سپین چکه! نجلی لامبي

۱۳۸۳ زمری ۱

شمشاد تلویزیون کابل

افغانستان

جام د کوشر که د شهید پر شونډو پروت و بیا هم
د خپل وطن د ازادۍ اوبو ارمان کې به و
خدای که په دې دنیا جنت وای پیدا کړی چېرته
زه په ایمان وایم چې گران افغانستان کې به و

۱۳۸۱ وری ۱
کابل

چې د خدای سره غږېزم

راوړه سترگې دې زما سترگو کې کېږده
چې لوړ غرونه درته لوړې ایښې شي
چې د خدای سره غږېرم ته رایاد شي
د اگونو وې دې جانانه تاپسي شي

۱۳۸۴ سلواغه ۴
کابل نوې کارته د برقی کلا

اووم براعظم

اور اور شي غوښتنې اخ چې خام نظر په خامه خوله
مینه شي د گلو کتا بونه غږې کې ونیسي

اوس چې شو اووم براعظم د بنکلا خوان جانان
اوس به د سپرلیو هیوادونه غږې کې ونیسي

۱۳۸۵ وری ۱۷
کابل نوې کارته د برقی کلا

کانڀي چي مين شي

خدايه! مستانه سترگي يي واوڻتي له غرونو نه
چاته به دميني خوري لاري ترينه جوري ڪري؟

مه ڪوه زمونڊ د خوانو زرونو د مرگي هڻه
کانڀي چي مين شي خداي هينداري ترينه جوري ڪري

۱۳۸۵

اريوب خاڻي خبرمپنه

بد نصيب

د سرو لعلونو خزانه وي خو چي لاس وروڀو
مونڊ بد نصيبو ته د مرو ايو ڪندو وخبڙي

مجبور يو لاس د ميني بيا چاته ونه غڻوو
په چا چي واچوو سلام هغه هندو وخبڙي

۱۳۸۱ زمري ۲۲

اريوب خاڻي خبرمپنه

گونا به وڪري

شڊل به بنڪارم چي پڻتون يم ليوني. زماني!
لباس د خبڻتي لکه خته په قالب ڪومه

بنڪليه! گونا به وڪري پام نظر مې ونه تروڀي
زه ستا په سترگو ڪي ديدار د بنڪلي رب ڪومه

۱۳۸۱ تله ۱۰

اريوب خاڻي خبرمپنه

تنی تنی

پسې الماس د شعر د ژبې بڼه تېره گرځوم
په جامه سپین لکه بڼیښه د ریا پیر لتوم
بیگاه په خوب کې په تنی تنی مې نوم د جانان
نن دیو بڼکلي په لیمو کې یې تعبیر لتوم

۱۳۸۱ تله ۲۵

ځاځي بابا ادبي ټولنه
اریوب

ملک بلا خورلی

په بڼه او بد پسې به نه گرځې بلا دې واخلم
دلته چندخې هم په پښو کې د اس نال گرځوي
هغه زمونږ د کلی لوړ ملک بلا خورلی
د ملکی پتکی په سر اوس یو کلال گرځوي

۱۳۸۱ تله ۳

اریوب ځاځي خپرمېنه

د ایښې ټټر

زه چې نغمې د هر پرهار په شونډو سازې کړمه
د گل تصویر د ایښو پر سپین ټټر وځاندي
مونږ یې ترلي د حالاتو ددوړخ په زنځیر
څه که جنت ددې نږدې کنډو پر سر وځاندي

۱۳۸۱ وږی ۲۵

اریوب ځاځي خپرمېنه

تاتا

د انگار غشي مه وله د نېږو گوډي به يوسې
گوره دې خړو کوڅو کې ملنگان د نغمو شته دي
ماشوم خيال مې په تاتا او په خپوږو ورځي ځکه
د گلپانو په تيونو کې شيدې د وږمو شته دي

۱۳۸۱ لړم ۱۸
اريوب ځاځي خېرمېنه

کومه وجه

گل د کاني په پرهار کې غېږ کړه خلاصه
ستا د شونډو په تمبو کې موسکا نشته
د لمبو نه تاو په کومه وجه بېل شو؟
په نظر کې دې نن شوڅه ادا نشته

۱۳۸۵ لړم ۱۰
اريوب ځاځي خېرمېنه

څه گودر خونه يم

ډېر به مې هم نه وهې د شوخ ناز په ځيره خپړ
زه لکه ماشوم په نه خبره مرور يم
ورې رانه همبش په لپو لپو د تن سرې ويني
گرانه! څه گودر خو نه يم هسې يو پرهه يم

۱۳۸۱ لړم ۱۵
اريوب ځاځي خېرمېنه

دا به يې بښکښه کښم

لکه ليوه د پيري ښکار له ښه بيدار ولاړيم
خو وخت پر ما هېڅ دوږه د زرگي غل نه راوړي

چې خپل تندې مات کړم پرې دا به يې بښکښه کښم
جانان دې کاني ماته راوړي خیر که گل نه راوړي

۱۳۸۲ زمری ۲۱

کابل

ستري خولې

د وخت بلا وو راته ستري ستري خولې خلاصې دي
گڼې په غشو د ښامار ويشتنه گرانه نه ده

که مونږ نه ويني ځي له دوی هم شيدي نه بهېږي
بس گوزاره کوو د ځان پوښتنه گرانه نه ده.

۱۳۸۱ ليندۍ ۲

اريوب ځاځي خبرمېنه

تياکې

پښې د تخيل مې پرې تياکې شوې
د ښته د ښايست دې اورورينه ده

شوندي دې د موم په شان ته نرمې دي
ناسته پرې خبره ډبرينه ده

۱۳۸۲ وری ۱۳

کابل

د دوزخ لونه

خود به يې سترگې د ناترسه دوزخ لونه بولو
چې په اور اور نظرو غرونه پورې وړې شلوي

په شنه پروني کې يې سپينې ايښې مه گڼه
هغه تمامه شپه له شنه اسمانه ستوري شلوي

۱۳۸۲ وږی ۱
کابل نوی ښار

ونيوم

هسې څه زړی مې قبول و گڼې ستا د لاسه
ليونتوب وړی وم خو کلک خپلې پښتو ونيوم

ليونۍ ميني ته دې څو ځله قايل شوی يم
دا هم منم چې زمانې ته دې له پښو ونيوم

۱۳۸۲ زمری ۲۵
کابل

دم ختلې هيلې

ما يې رڼا ته د خپل غوڅ زړه پرهارونه گڼدل
لکه ډيوې مې پخو شپو کې بلولې هيلې

ستا د ښايست تر لورې څوکې چې ونه رسيدم
ببرته مې راوړې ماتې ماتې دم ختلې هيلې

۱۳۸۲ وږی ۲۳
کابل

لومې کره

بنکلي به بدرنگ کرې ايرې مه شينده
ناست مې په ليمو کې تصويرونه دي

راوله نظر پرما للو مې کره
سترگې دې خواږه خواږه خوبونه دي

۱۳۸۲ لم ۵
رشاد ادبي کره کتنه کابل تايمني

زما خوی لري

د خيال کوپړۍ مې شوه ډنډوکی د باران اوبو ته
پکې د لوړو غرو سرچک مرغان مېنو کې وهي

گړنگ هم غوږ لري او خوله لري زما خوی لري
کو کې مې اوري په خواب کې راته کو کې وهي

۱۳۸۲ ليندۍ ۲۳
اريوب خاخي خبرمېنه

نا مکنه وه

دا نا ممکنه ده چې ننگه زمري
خوک د هوسۍ بچونۍ خام ته لوپشي

د گل تيونو نه شيدې د وړمو
په تورو گوتو د اور جام ته لوپشي

۱۳۸۲ ليندۍ ۱۴

د اریوب لار

مدام سپری بڼه خوی کې سپری بڼه نه وي زرگيه!
د عشق د لیونتوب په لاره کله کله څه

خدای مه کړه چې تصویر دې د یار سترگو کې تت نشي
جلانه د اریوب په لاره کله کله څه

۱۳۸۴ لړم ۱۲
کابل

روان پوه

وخت روان پوه شوی دی هېڅ راز د مینې نه ساتي
گوره خپله بڼی سترگه دې پټه پټه پویه کړه

ما ورته د زړه د دروازي غېږه پرانستې ده
خدای دې دا وړه خدا په شونډو زر رالویه کړه

۱۳۸۲ مرغومی ۱۲
افغان ادبي بهیر کابل تایمینی

لوړه نښتره!

د سترو زړو دمه مو نه کېږي په بل چا باندي
دا ته که مرگ يې او که وير يې خو بیا هم ټکور يې

په سپین ټټر دې د تېرو غشو خاپونه ناست دي
لوړه نښتره! شاید ته هم د مینو ورور يې

۱۳۸۲ لیندی ۱۷
اریوب ځاځي خېرمېنه

زما سيوری

د لمر غوندي جامې چې ورته وانه غوندي گرانه
په تورو او په کانيو زما سيوری نه ماتېږي

که ژبه رانه پرې کړې نو گونگی به شم رقیبه!
احساس نه مې د یار د نامې توری نه ماتېږي

۱۳۸۲ سلواغه ۵

کابل وزیر اکبر خان مېنه

د غرور لمر

ما دلیمو کتاب ستا مخ ته غورولی و خو
ای د غرور د اسمان لمره! درنه هېر شوم ولې؟

دا خو دنیا ده خلک بڼه منظرته سترگې نیسي
بنکلیه! ستا مخ ته چې مې وکتل کاپر شوم ولې؟

۱۳۸۱ غبرگولی ۲۱

اریوب خاخي خېرمینه

په بنیرو کې مینه

کله نا کله په بنیرو کې مینه هم یادوه
وریخې هم تورو برگو پیخو کې باران خایوي

له جادوگر نازه دې سل ځله لوگی جانانه!
لکه بنکاري په یو نظر کې بیا بان خایوي

۱۳۸۲ مرغومی ۲۸

افغان ادبي بهیر کابل تایمني

دنگه میناره

سلگی سلگی شیبې وې چې دوربین کې د خواږه خیال
لیدله مې د وخت له یو کړنگه میناره

له ځان نه غېږه تاو کړم او په ځان مې دمه وشي
ځواني د جانان هم ده لکه دنگه میناره

۱۳۸۲ لېنډۍ ۲۳
اریوب ځاځي خېرمېنه

زما زړه

هرڅو که د خپل تن په غوښو موږ دی زما زړه
بیا هم د مینې ورور دی سپړخور دی زما زړه

د خدای د کایناتو ایینه کې چې بې گورم
کت مټ سپینچکه! ستا په شان ته جوړ دی زما زړه

۱۳۸۴ لړم ۲۴
کابل نوې کارته

تنه

شاعر به شم ملگرو د جانان غوندې سندرې
پیدا مې کړه د گل د گربوانه یوه تنې کې

پوهېږم چې په سر باندې مې خاورې ایرې نولې
خو تاته به ژوند غواړم د نرگسو په مانی کې

۱۳۸۴ وږی ۲۲
کابل

زمونږ ژوند دی

زمونږ خوبښېرې زمونږ ژوند دی ژوند همدغه مانا
د حورو لپې شي سرې شونډې د موسکا لباس کې

شرم نيولي گنې ټول مړه دي په مينې پسې
هر څوک مين دی څوک شاعر څوک د ملا لباس کې

۱۳۸۴ چنگاښ ۲۵
کابل

بارانيز ماښام

سترگې دې واغوندي جامې د پسرلي د چينو
چې له بڼو نه دې گلچک گلچک نظر لاندې شي

راياد شې ته ، لويه هينداره منځ کې بله ډېره
چې بارانيز ماښام نه څوکه د سپين غر لاندې شي

۱۳۸۴ وږی ۱۴
کابل

د زړونو کيسې

زمونږ د چم په اينو باندې غبار مه کره
زومړيه! مات به دې کړي دا خلک ميرات خو نه دي

د مينې رمز کې څوک راگډ نکړې ساده جانانه!
دا خو د زړو کيسې دي څه انتخابات خو نه دي

۱۳۸۴
افغان ادبي بهير کابل تايمني

شليدلی جام

خير وکړې غرور دې د ليمو په پيڅو اور اخلي
لمر چې په لوېدو شي نو د غرو له څوکو والوزي

زړه شليدلی جام بوله چې مينه مروره شي
عقل خو بايد چې د مغزو له څوکو والوزي

۱۳۸۴

افغان ادبي بهير کابل تايمني

رحم

زړگيه! ځان محکم کړه د ژوند په هره دښته
دې وخت کرلي لارې بېلې بېلې دي د اور

منم د گلاليو سترگو رحم دې اشنا خو
اوبه که خوږ نعمت دی خو قاتلې دي د اور

۱۳۸۴ لړم ۵

کابل

د شيدو غوندي نظر

گله! زړه يې مات نکړې د مينې بختور يې کړه
دنگ ملنگ که سپينه شونډه وغوښته نو ور يې کړه

لا دې د شيدو غوندي نظر په سترگک پوه نه دی
لا خو گلالي ماشوم دی ځوان يې کړه راستر يې کړه.

۱۳۸۴ سلواغه ۳

کابل نوې کارته د برقی کلا

خامخا

ته مې د رنگ د توريدو پوښتنه ولې کوي؟
بس ويلې کېږي څوک چې وازده په انگار ونيسي

څوک چې بنايست ترڅنگ مغرور شي زه يې گرم نه گڼم
گل چې زلمی شي خامخا لاسو کې خار ونيسي

۱۳۸۳ غبرگولي ۱۵
کابل کلاچه

ما پرې قانع کړه

گرو به کېږدو په دليل او په منطق غږېږو
ما پرې قانع کړه چې حساب ته دې حساب ووايم

شکر پوهېږمه د ستا په خوله ځان پر نه بولم
کېنه پښتون ته چې هر سوال ته دې ځواب ووايم

۱۳۸۵
اريوب ځاخي خېرمېنه

والی

زما په ليدو زما گل رنگ په ځان کې داسې ورک شي
لکه ماهي چې بېخ ته لوېږي د اوبو له بامه

شاعر جانان مې مانبامونو پسې ډېر لگېږي
خدايزده څه ټکه پرې لوېدلې ده د شپو له بامه

۱۳۸۵
اريوب ځاخي خېرمېنه

کیدی کیس

خود به ستا غرور ما غرني عادت ته واروي
جام چې له منگي خخه گوزار شي ضرور کړنگ کوي

زړه وکړه گل خانگې په گېډي کميس کې پلې شه
تاته انتظار يو څوک د هيلو پر پالنگ کوي

۱۳۸۵

کابل

د نظر غېږه

گل ورغوي کې پيال له د وړمو ايښې
خبر نه دی د لمبو له انقلابه

د نظر غېږه را پرانېزه جانانه!
لمبه کېږم د جذبو له انقلابه

۱۳۸۱ غويي ۱۳

اريوب ځاځي خبرمېنه

تخیل

جذبه جذبه فطرت مې سرو لمبو ته غېږه ورکړه
په داسې لیونتوب مې لیونی تخیل مې کړ

سندرې تویدې ترې لکه پانې له چناره
يو څو شو څو بنو زما زلمی تخیل مې کړ

۱۳۸۱ غويي ۱۹

اريوب ځاځي

خوندي

لمر لکه د وړانگو خوندي پروت يې په تير کې دی
خه جنتي کيف په دې شدل پهل بشر کې دی

لپونه مې زېرمازديگر توی دانه دانه شو پرې
خه عجيبه زور يې د ماښام غوندي نظر کې دی

۱۳۸۵

اريوب خاخي خېرمېنه

ورغوي

وختونه کوي لوبې د وختونو په ورغوو
دردونه وروي زمونږ د زړونو په ورغوو

کوم دې ديدنونه خه په تورو تورو شپو کې
را اورې مې جانانه! د خوبونو په ورغوو

۱۳۸۱ غبرگولی ۱۳

اريوب خاخي خېرمېنه

راپېښ

تر سپينې ايښې چرمې گلکړې غزیدې
ستا مخ ته د زلمي شاعر سندرې غځیدې

ناخاپه چې راپېښ شولې جانانه خومره ښه
پرون مې ستا په نوم پسې خبرې غځیدې

۱۳۸۱ غويي ۳۰

اريوب خاخي خېرمېنه

څانگه

ساز مې سپينې څړيکې شوې پستو پستو رگونو کې
اخ د گلو څانگه شومه لمرته غېږه غېږه شوم

بيا مې د څمار په اننگيو توبه بنکلې کړه
تاو شومه راتاو شومه ساغر ته غېږه غېږه شوم

۱۳۸۱ غبرگولی ۱
اريوب ځاځي خبرمېنه

دميني اوبه

تا چې په تورو کانيو پلې کړې د ميني اوبه
زمانې وايه اوس دې هره ادا وړم پر اوږو

ستړې دعا مې د امين په اوږو داسې بار کړه
لکه جانان چې وعده بار کړي د قسم پر اوږو

۱۳۸۱ غبرگولی ۵
اريوب ځاځي خبرمېنه

شپه يې بار کړه

جانانه شپه يې بار کړه د ملا د بانگ په ولو
در څار شم له گل څانگو نه سرپورته کړه سحر شو

تعجب! د ليونۍ زمانې بېل غوندي انصاف دی
پرون يې په سر تار نه و نن څومره څنور شو

۱۳۸۱ غبرگولی ۱۴
اريوب ځاځي خبرمېنه

ژبه

پخپله ژبه د وعدو ژبه تناکې نکړې
جانانه پام چې د پښتو ژبه تناکې نکړې
د تخیل د انځورگر گوتو بلا دې واخلم
د ملالیو د ټپو ژبه تناکې نکړې

۱۳۸۲ وږی ۲
کابل

د لسبو ډال

خوږې خبرې دمین مینه ناک خیال بنوروي
که بې پستې څنې نری نری شمال بنوروي
د خپل نظر غشي په کوم هنر وروشرمه ؟
بنکلی د ځان سره هر وخت د لمبو ډال بنوروي.

۱۳۸۱ تله ۲۸
اریوب ځاځي خېرمپنه

د شعور زيرمې

د زمانو د نفسیاتي څېرو کې داسې کیسې
مونږ بې د ذهن د پردو شاته هم پتې لولو
سړې دې نشي د سالمې سیالۍ گرمې جگړې
د شعور زيرمې ډکوو بلې سکروټې لولو

۱۳۸۵
کابل نوی ښار د غزل ماښام مشاعره

يوه شپه

خه وکرم لمبو په مخه کړی يم
څنگه تاته تېرې کيسې وکړمه

خدای دې يوه شپه جانانه راوله
بيا به درته ډېرې کيسې وکړمه

۱۳۸۳ کب ۱۲

اريوب ځاځي څېرمپنه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**